

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzecznie: słowny wspólnotowy znak towarowy nr 2361087 „VOLVO”, dla towarów i usług z klas 1-9, 11, 12, 14, 16-18, 20-22, 24-28 oraz 33-42; zgłoszenie nr 4804522 graficznego wspólnotowego znaku towarowego „VOLVO”, dla towarów i usług z klas 1-4, 6, 7, 9, 11, 12, 14, 16, 18, 25, 28, 35-39 oraz 41; graficzny brytyjski znak towarowy nr 747361 „VOLVO” dla towarów z klasy 12; słowny znak towarowy zarejestrowany w Wielkiej Brytanii pod nr 747362 „VOLVO” dla towarów z klasy 12; słowny znak towarowy zarejestrowany w Wielkiej Brytanii pod nr 1051579 „VOLVO” dla towarów z klas 7; graficzny znak towarowy zarejestrowany w Wielkiej Brytanii pod nr 1408143 „VOLVO” dla towarów z klasy 7.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 207/2009, jako że Izba Odwoławcza nie wzięła wszystkich istotnych czynników pod uwagę przy porównywaniu znaków towarowych i w rezultacie błędnie przyjęła, iż pomiędzy znakami towarowymi nie zachodzi podobieństwo. Naruszenie zasad dotyczących stosowania rozporządzenia, a w szczególności zasad ustalonych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach C-361/04 P Ruiz-Picasso i in przeciwko OHIM z dnia 12 stycznia 2006 r., Zb. Orz. s. I-643 oraz C-252/07 Intel Corporation, Zb. Orz. s. I-8823, poprzez ich rygorystycznie formalistyczne zastosowanie i w rezultacie nierozważanie istoty sprzeciwu w świetle art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2011 r. — Schenker AG przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-534/11)

(2011/C 355/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schenker AG (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: C. von Hammerstein, B. Beckmann, C. Munding, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 3 sierpnia 2011 r. (SG. B/MKu/psi-Ares[2011]),

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący braku konkretnego i indywidualnego zbadania dokumentów wskazanych we wniosku

Po pierwsze, Komisja pominęła konkretne i indywidualne zbadanie dokumentów wskazanych we wniosku o dostęp. Skarżąca uważa, że Komisja nie powinna była oprzeć się w uzasadnieniu odmowy na ogólnym domniemaniu włączenia. W ten sposób naruszyła wyprowadzone z orzecznictwa zasady dotyczące dostępu do dokumentów oraz znaczenia podstawowego prawa dostępu do dokumentów ustanowione w art. 42 Karty Praw Podstawowych Unii.

- 2) Zarzut drugi dotyczący istnienia oczywistego błędu w ocenie w ramach stosowania wyjątków przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾

Po drugie, Komisja popełniła oczywiste błędy przy okazji stosowania wyjątków przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001. Komisja poprzez stosowanie wyjątków w sposób rozszerzający naruszyła wyprowadzone z orzecznictwa zasady dotyczące dostępu do dokumentów oraz znaczenie podstawowego prawa dostępu do dokumentów ustanowione w art. 42 Karty Praw Podstawowych Unii. W świetle praw podstawowych oraz zasad przejrzystości i państwa prawa, należałoby skarżącej przyznać w miarę możliwości jak najszerszy dostęp.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

Po trzecie, Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności poprzez niewyważenie, a w każdym razie nie w wystarczający sposób, wyjątków, które niesłusznie dopuściła z interesem publicznym sprowadzającym się do ujawnienia dokumentów w porównaniu z ewentualnymi interesami związanymi z ich poufny charakterem.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 42 Karty Praw Podstawowych Unii

Po czwarte, Komisja zlekceważyła fakt, że skarżącej przysługuje w każdym razie art. zagwarantowane przez art. 42 Karty Praw Podstawowych Unii prawo dostępu do wnioskowanych dokumentów przynajmniej w częściowym zakresie. Komisja odmawiając w sposób niezróżnicowany i ogólny wnioskowanego dostępu, pozbawiła skuteczności (effet utile) prawa dostępu do dokumentów podlegające ochronie jako prawo podstawowe oraz rozporządzenia nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.